

Ühel põewal tuli noor wõõrastemaja peremees wär. wijameistri juure ja palus temaga nelja silma al räätsida.
„Kas see siis lohe peab sündima?“ lüüs see.
„Mina olen parajaste töö juures!“
„Asi ei anna wiitada!“

„Olgu siis, minupäras. Tulge nüüd!“ Oserti täed oli vaid imelusaste rohelisteks wärwitud, nõnda et ta wälja nägi nagu mõni rohilise hiiglakonn. Sellegipäras palus ta wõõrastemaja peremeest omas paremas toas enese wästu telsel pool lauda aset wöötta. „Noh, nüüd hafale westma!“

„Teie olete ju mõndagi terwels teinud —“ algas Prants arglikult.

„Toonaeile tegin naabrimene härja terwels, sellega oli lugu õige paha. Ükski teine ei oleks teda jalgade peale aitanud.“

„Tean, kah tean ja sellepäras ma arwangi —“

„Et mina sa Teid jälle jalgode peale pean aitama? Tahad satuda, halge Teie jo vlete, Seafese-peremees, raslesti haige.“

„Haige? — lüüs Hoppel ja ajas omad pruunid silmad pärani lahti.

„Kah muidugi! Ju Teie tulite eht minu täest nõuu täsimä — wõi mitte?“

„Muidugi; aga mitte minu enese pärast.“

„Kelle pärast siis?“

„Radri pärast!“

„Wõi nii, mis temal siis wiga?“

„Seda peate Teie fui arstiteadlane ommetegi teadma, isand Osert.“

„Kui ma sellegi olen läbi waatanud, siis muidugi; nina otsast ei saa ju sellegi haigust ära tunda, enne peab müsle haige olef ja järg täitsa teada antama.“

„Hea fül, meister Osert, ma seletan Teile seda. Teie eht olete minu naese iseäralistku olekut juba tähele pannud.“

„Seda ma ei salga mitte.“

„Tema on nüüd nii tasane ja järeleandja, nagu ta enne ätitline ja kangelaelne oli.“

„Wäga õige! Ja sedasama wõib sa Teist ütelba.“

„Enne tegi ta Petriga nalja ja nüüd ei waatagi ta tema peale.“

„See wõib Teile üksnes armas olla.“ „Sellest ma ei räägigi. Enne ta heitis müsle alati ette, et ma valju föön ja joon. Nüüd paneb ta föige paremad palad minu taldriftu peale ja toob pudelt föige wanemat weini feldrist. Selle juures waatab ta märja filmadega ja surva näoga minu peale ja ei wöta ise valastestgi suhu, nii et ta minul föögitsu ära läheb.“

„Hm, hm! Dotage aga!“ Osert ulatas läega suure raamatut järele ja haffas lehti segama.

„Jah, — wäga äritatud närvid.“

„Mis selle wästu peab tegema?“

„See tahab enne järele mõteleba. Ega sõit ei sünni föigile. Mina pean Teie abikaasat enne üsna ligidalt nägemä ja teda satsuma. Läkitage tema siia.“

„Ta märlab seda ära ja ma ei tahaks mingi hinna eest teda araks teha.“

„Hm, hm! — nii õrn ei ole Teie enne issa olnud.“

„Paraku mitte!“

„Sellepäras t ei ole veel tarvis wana patuse nägu teha.“

„Aga fui föige kassimale häda ähvardab.“ „Noh, nii vaba see lugu ju sa ei ole. Kes Teid kuuleb räätiwat, Hoppel, wõib — õrge vange müsle seda pahats — töoste arwata, et Teie oma pea juures wiga on. — Ommetegi tuleb müsle midagi meeles: Teie perenaene lubas midagi wärwida tuua. Sel toral on föige parem teda kuulata.“

„Lahke ta aga terwels, meister, siis wõite Teie minu täest nõuda, mis Teie tahate ja ma tõutan Teile tänulis olla sõit eluaeg.“

„Mis wõimalik, seda teen,“ vastas Osert ja tundis ennast tõestse auu wäärt olevat.

„Oma föige raswasema sea toon ma Teile, fui Radri palged jälle punasets lähevaid ja ta rõõmsats saab.“

„Kui mina oma teodust tarvitän, siis süninib see sõit ilma tagamõtteta. Oma kašu ma ei aja taga.“

„Muidugi, muidugi! Aga metesugune tahab ju sa oma tänu üles näidata. Teie siis lubate asja ette wöötta?“

„Jah, minge nüüd rahuliste kodu.“ Hoppel tahtis minna ja haffas uži lahti tegema, põõris ruttu tagasi ja hüüdis: „Praegu põõris Radri ümber nufa. Ta ei tohi mind näha, muidu ta mõtleb, et mina tema pärast siin olen, siis on sõit ladunud ja tema täest ei saa enam midagi teada.“